

Synd

- At tro at vi kan behage Gud ved gerninger

Ved vi hvad synd er?

Alt hvad der ikke kommer af tro, er synd. Paulus siger at har man sin tvivl og så spiser alligevel, er man domfældt, fordi man ikke gør det af tro. (Rom. 14)

Så på den måde hænger synd sammen med mangel på tro, altså vi synder når vi gør noget som vi ikke har tro for men som vi oplever vi bør gøre – vi sætter os selv under loven.

Uden lov, ingen synd. Så snart vi prøver at behage Gud, sætter vi os selv under loven.

Tror vi at alt er tilladt, lever vi under nåden og der er ingen fordømmelse for os i Kristus. Men er vi svage i troen (tro at vi skal gøre noget for at behage Gud), vil alt ikke være tilladt – men hvem har dommen over vores tro? Kun den som ransager vore hjerter – nemlig Ånden. Derfor er Ånden den eneste som kan bedømme synd. Mit formål her er at få os til at forstå, at vi ikke kan bedømme synd i vores eget liv og bestemt heller ikke i andres liv – for vi kender ikke deres tro. Ånden ændrer os indefra, ikke udefra og hvad ved vi om andre som Helligånden, ikke har åbenbaret.

Guds godhed er at Han har sat os fri af loven og uden lov ingen synd og uden synd ingen død. Vi må tro på at Jesus virkelig tog al skyld på sig, at Gud ser os som Han ser Jesus. Synden træder ind i vores liv, når vi ser bort fra Jesus, nemlig at Han er accepteret af Gud og det har Han givet til os. Du kan kun synde hvis du sætter fokus på dig selv og din egen formåen. Holder du dit fokus på hvad Jesus har gjort for dig og har tillid til Ham, kan du ikke synde. Det gamle er forbi og noget nyt er begyndt – Du skal ikke længere gøre noget for at blive accepteret af Gud. Du skal have tillid til Ham. Forbliver du i tilliden til Jesus og holder fast i troen på hvad han har gjort for dig, vil du være Gud til behag, for uden tro (tillid), er det umuligt at behage Gud.

Det ser vi i ørkenen efter at spejderne er vendt hjem, og Israel vender sig mod Gud.

Og Herren sagde til Moses: »Hvor længe skal dette folk håne mig? Hvor længe skal de vise mig mistillid trods alle de tegn, jeg har gjort blandt dem? (4. mose. 14,11) Vi synder når vi ikke har tillid til Gud.

Ved Jesu blod bliver vi tilgivet for vores synd, men vi har også brug for at blive forløst fra vores syndige natur. Vores natur, gamle natur, er den som ikke kan gøre Guds vilje, den gamle natur er ond, den kan ikke underordne sig under Gud og den vil heller ikke.

Vi vil gerne gøre Guds vilje men noget i os vil ikke. Vi har altså fået tilgivelse fra vores synd men mangler frigørelsen fra vores syndige natur. Så længe vi ikke har fået frigørelsen, vil vi kæmpe med vores kød. Nu skete der noget forunderligt, da Jesus døde på korset, vi døde med ham. Vores død, er at der er noget i os, som ikke vil gøre Guds vilje, for at komme af med det må vi dø, sammen med Kristus. Her lige her, falder mange kristne. Hele Galaterbrevet handler om en menighed som er faldet, da de tror at de kan behage Gud med deres gerninger. De bliver tugtet, og det er tydeligt at Paulus er meget utilfreds og samtidigt meget oprørt, fordi de prøver at opnå noget i deres kød.

Uforstandige galatere! Hvem har forhekset jer? Jesus Kristus er dog blevet aftegnet for øjnene af jer som den korsfæstede. Dette ene vil jeg have at vide af jer: Fik I Ånden ved at gøre lovgerninger eller ved at høre i tro? Er I så uforstandige? I begyndte dog i Ånden, vil I nu ende i kødelighed? Er alt det sket med jer til ingen nytte – hvis det da virkelig var til ingen nytte? Han, der giver jer Ånden og gør undergerninger iblandt jer – gør han det, fordi I gjorde lovgerninger, eller fordi I hørte i tro? (Gal. 3,1-5)

Når vi prøver at behage Gud, så er vi under dødens lov. Vi kan ikke behage ham, ved gerninger. Tror vi at vi kan behage Gud, har vi et dødslegeme, vi vil gerne men der er noget i os som ikke vil. Stopper vi med at tro at vi kan behage Gud, begynder vi at acceptere vores død og vi må nu sætte vores lid til Kristus. Udfordringen ligger i at stole på at alt det vi ikke kan, det gør Kristus. At værket er fuldbragt. Med andre ord ligger vi vores liv i Hans hænder og det er umuligt hvis vi ikke har tillid til Ham. Tilgivelsen af vore synder gør at vi nu har muligheden for at lære Gud at kende, denne relation må være der, hvis vi skal slippe af med dødens legeme. Vi kan ikke lære Gud at kende, ved blot at læse ordene der står i biblen, vi skal have en relation med ham. Vi har brug for åbenbaringer så vi kan erkende ham.

Hvis vi kigger på ørkenvandringen, så kan vi sammenligne den, med vores vandring så længe vores gamle natur ikke er død. Så længe vi tror, vi kan behage Gud.

Oprøret som Israel havde, beskriver meget godt det oprør som findes i enhver Kristen, så længe vi ikke har erkendt at vi ikke kan behage Herren. Josva og Kaleb, havde en anden ånd – de levede under en anden lov – livets ånds lov. De havde en fast tillid til at Gud ville hjælpe dem. Så at komme ind i forjættelsen, kræver tillid til Gud og at blive i forjættelsen kræver at vi bliver ved med at have tillid til Ham (at leve af tro). Så at komme ind i forjættelsen handler om at have tillid Gud og tillid til at Han gør alt hvad der skal gøres. Vi må stole på at Gud er med os, vi må tro på at Gud arbejder for os, i os, under os, over os, dette er vor sejr, dette er Jesu liv i os.

Dette er helliggørelsen. Du skal intet gøre for at Gud arbejder for dig – det er Hans valg, det er den gave han har givet dig.

Så skal I vide, at det er dem, som har troen, der er Abrahams sønner. Og da Skriften forudså, at det er af tro, Gud erklærer folkeslagene retfærdige, fik Abraham på forhånd det evangelium forkyndt: »I dig skal alle folkeslagene velsignes.« Derfor velsignes de, som har troen, sammen med den troende Abraham. For alle de, som har lovgerninger, er under forbandelse, for der står skrevet: »Forbandet være enhver, som ikke bliver ved alt det, som står skrevet i lovbogen, og følger det.« Men at ingen bliver retfærdig for Gud ved loven, er klart; for »den retfærdige skal leve af tro«.
(Gal. 3, 7-10)

Uddrag fra Watchman Nee

”Den retfærdige skal have liv og leve af tro. (Rom. 1:17) Det er reglen i den kristnes liv. Vi er tilbøjelige til at leve af spændingen ved de synlige glæder og de åbenlyse velsignelser. Men Guds ord siger, ”de retfærdige skal have liv og leve af tro”. Mange kristne har ønsker om at se Gud åbenbaret: de stræber efter ædel transformation og ”tredje himmel” oplevelser og nogen vil få disse oplevelser, men de retfærdige skal leve af tro. Mange troende er dybt bedrøvede, fordi de ikke har en bevidst følelse af Guds nærværelse. Som et resultat råber de til Gud med hele deres væsen og søger efter Gud, som hjorten søger efter vand. Tro er ikke at opleve Guds nærværelse. Det er ikke at elske Ham i spænding eller at udtrykke sig selv sprudlende. Den retfærdige skal leve af tro og tro alene.

Tro er et anker; det skaber en person. Meget muligt har dem som lever af tro, glæde i deres liv, men det er ikke det de leder efter, det er ikke deres mål. Følelsen af glæde er som blomsten der blomster som langs vejen at leve af tro.

Tro kan gøre det som intet andet kan. Først kan det behage Gud: Men uden tro er det umuligt at behage ham; for den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham. (Hebr. 11:6). Det er det liv Jesus levede, for Han sagde: jeg gør altid det, der er godt i hans øjne (John. 8:29). For det andet bærer det frugt: som ved tro besejrede riger, øvede retfærdighed, fik løfter opfyldt, stoppede løvers gab, slukkede voldsom ild, undgik truende sværd, blev styrket, når de var svage, blev stærke i krig og slog fjendtlige hære på flugt (Hebr. 11:33-34). Men selv når resultaterne kommer, må man blive ved med at leve af tro, både i lyse tider og i mørke tider. Man må gøre sin pligt, bevæge sig frem ad mod det som kommer næst. Man må vokse i at leve af tro selvom vejen er helt almindelig. (Jeg tror han mener, at

vi altid skal leve af tro, vi må aldrig glemme at det er ved troen at vi lever, vi skal leve af tillid til Herren.)

Når vi lever af tro, vil Guds herlighed være over os, men dem som lever af tro ser ikke herligheden selv

Der var engang en missionær som kom hjem til sit hjemland. En ung kvinde så hende, og fik medlidenhed med hende pga. hendes tøj. Missionæren vendte sig rundt og kiggede på hende uden at sige noget. Da den unge kvinde så hendes ansigt, blev hun påmindet om Gud. Den unge kvinde, har aldrig glemt den dag. Hun var en kvik og ambitiøs studerende, men hun endte med at arbejde for Kristus og frelser i dag mange i Afrika. Selvom den hjemvendte missionær ikke så sit eget ansigt, så andre det og Herren arbejdede”.

Et uforanderligt faktum er, at dem som lever af tro, må se på Jesus Kristus (tro og tillid). Gud siger at vi ser hen på Jesus som er troens banebryder og fuldender. Hvis vi gør det, vil vi i ord, udtryk og adfærd vise den som vi ser på. Det liv er uden sammenligning – den retfærdige skal leve af tro.